

Szabó T. Anna

TRIPTICHON**(Nyál)**

Dögölj meg. Tudom, hogy listát vezetsz a szeretőidről, és engem kihúztál, bicskával meghegyezted a ceruzádat, és kihúztál, nem az első vagyok, akit fekete csikké, fekete csíkká tapostál, szép hosszú lista, huszonkilenc oldal, precíz betűkkel, de nem igazi nevek, hanem a te neveid, amikkel billogozol, amiket a testünkre ütsz minden irodában, hotelben és sátorban, ez a te élvezeted, hogy meglátsz egy nőt, és megtalálod a nevét, amit senki se tud, és ha megtalálod, akkor megkapod, mert mielőtt legyűrted volna, már benyálaztad, mint a borítékokat szoktad a főnöknőd leveleivel, amiket mindig elolvasol és lefényképezel a mobiloddal, ha már őt nem olvashatod és fényképezheted, gyűjtöd a titkokat, a testeket, tudom, hogy a mi nyögéseinket és nyöszörgéseinket is felveszed, láttam, hogy világít a telefon az ágy alatt, tudom, hogy felveszed a nyikorgást, a cuppogást, a csattanást, a sikoltást, a könyörgést, a szipogást, de szavakat nem, mert erre nincsenek szavak, mert emlékek sincsenek, felveszed és sose hallgatod vissza, mert hetente jön az új, bedőlnek, beledőlnek, beléd esnek, édesnek hívod őket, pedig magadban azt gondolod, Lópicsa, Ujjpöcs, Sárszáj, magadban azt gondolod, Senki, Levegő, Üveg, pedig tudod, hogy nincsenek titkok, mert minden titok szájalmas, bár szájalmat soha nem éreztél, nyomorult, te csak az elnyomást ismered, belenyomni egy arcot a párnába, hogy fulladozzon és sírjon, soha senki nem beszélt róla, mintha tudnák, hogy nálad van a hangjuk, szégyellik a kínalkozást és sóvárgást, a fájdalmat és a haragot, az önkínzás sötétjét, és te tovább vadászol, benyálazol és feladsz mindenkit, hogy ettől a perctől másvilágon éljen, mert te kihúzod, kiteszed magad elé a füzetet, a ceruzát, a bicskát, és kihúzod, légy átkozott, légy átkozott, légy átkozott, ne élj.

(Könny)

Pedig hogy szerettelek. Bedugtam a kezem a cipődbe, amikor puoltam, mintha a kezem lenne a lábad, nekinyomtam az ujjaimat a talpnak, hogy érezzem a lábujjak helyét, négykézláb álltam a konyhában a két cipővel a kezemen, és bögttem a boldogságtól, hogy itt vagy, hogy lehetek neked, csendben folytak a könnyeim, hogy fel ne ébresszelek, mert ma fontos tárgyalásod van, még a villanyt se gyújtottam meg az üvegajtó miatt, az utcai lámpa fényénél hálóingben sikáltam a fekete bokszot a cipődre, hogy szép legyél, hogy mások is lássák, hogy milyen szép vagy, de jó lenne a te talpadon

állni, egyenesen és magabiztosan, de jó lenne kiállni az igazamért, a szemébe mondani minden szemét állatnak, hogy én vagyok az úr, csurogtak le a könnyeim, belecsiszoltam őket a fekete maszatra, és közben arra gondoltam, hogy győzni fogsz ma, akinek könnyel fényesítik a cipőjét, az mindig győz, már tudom.

(Vér)

Semmit se tudtam még akkor. Ha nem hívsz magaddal a nagyobb fiú jogán, hogy meglessük nagymamát pisilés közben, ha nagymama nem olyan fiatal még, és mi nem vagyunk olyan kicsik, ha nem lennék annyira érzékeny a szagokra, ha nem szorítottad volna meg csendben röhögve a kezemet, ha nem a vért láttam volna meg először, ami a guggoló lábak közül a földre csepeg, rá a szűrkévé száradt avarra, ha nagymama nem kapott volna rajta, és nem osztotta volna ki életem legnagyobb verését, hogy két napig rázott utána a hideg, akkor talán ma a nőket is szeretném.

ORIGÓ

Nincs test. Csak a mozdulat van, a víz, a levegő. Eltűnni benne egészen. Nem lenni, lenni csak a cél, a forró ujjhegy és a hideg kő, gyorsan, mint áram a drótban, áramlat a vízben, biztosan, mint lehulló csepp, zuhanó kő. Pezseg a víz, csupa zúgás, pattogás, nincs kérdés, nincs válasz, nincs akarat, meg kell lennie. Csak egyetlen pont létezik, mindennek a vége, mindennek a kezdete, egyetlen pontból robban ki az ujjongás a lelátón, egyetlen pontba csapódik bele a süketítő szívdobogás, szétcsapja a teret, és kettévágja az időt, voltra és mostra. Van a semmi, és van a győzelem. Test nincsen.

Nincs. Fekete dressz van, tapadós fekete dressz, dresszírozott bőr, hideg idegen idegek, pengefegyelem. Nem látni a testet, ahogy a bőr alatt nem látható a vér. Kezek, lábak, izmok, csak a célra, a lihegés, csak a célra, belek, gyomor, méh, tüdő, csak a célra, forróláz, hideglelés, nincs semmi, csak az a pont. Fejben dől el, de kinek a fejében? Meghaladni önmagunkat, kilépni, kinyúlni, elérni, húzz bele, a mi lányunk az ott az elején, igen, szinte ott van már, miéink a győzelem, de kié? Ki kapaszkodik ott, ki emeli fel mosolygó kopasz rovarfejét, ki a keserű őselemből, kinek az arcán folyik a víz, akár a könny, ki az? Csak neve van. Csak nyaka, amire az érmet akasztják, csak maszkja a dobogón, az ürességben felharsog a himnusz, megcsináltuk. Ki az?

A feszes comb, mint ajzott fíjon az ideg, a kar hajrára kész, készülő megint, mire? Kint csak a kérdés, de a vízben a válasz, fémbuborékok puskagolyóröpte, huzagolt cső, fényhuzal, szisszenés, meghalsz, mielőtt szólni tudnál, meghalsz, mielőtt megszületsz. Víz a víz, ha egy vagy a vízzel, szárny nélkül röpülsz az áramlásban, áradás, álom, áram, test nélkül úszol, árnyék nélkül, anyag nélkül, gondolat. Mit akarsz? Akarat vagy, nem vagy. Becsapódsz.

Tizenkét éve csak ez van, a víz. Fájó váll, kemény kar, borotvált klórszagú lábköz, a mell hideg medúza, émelyítő lágyan tapad az izomra, minek, egy lövedékben sincs semmi puhaság, a csőben láng, puskapor robbanása, torkolattűz, villanás, hideg higany, szétfut az erekben a semmi. A semmi van a cél előtt, benne a minden, élet-halál egyetlen pillanatban.

Nincs vágó. Üres bordakosár, letakart szem, a tenyérben csak a víz, tüdőben levegő, szájban a visszanyelt sírás, zúgás a fülben, mindig egyedül, nincs megérkezés, mindig ide-oda. Eszköz, nem fészek, mindig vizes, mindig tiszta, kiázott belőle a méz, víz lötyög a méhben, puskagolyó. Ürességbe üresség, hiányba hiába. Szemüveg néz vissza, feszes fekete dressz, tapad, taszít, tapad.

Éjjel, amikor. Éjjel, egyedül. Éjjel, szállodában, mindig szállodában, fényes üres ágyban. Gyorsan, mint áram a drótban, forró ujjhegy, egyetlen pontban, egyetlen pontban a minden. Levegő, lihegés, víz a bőrön, füstöl a higany a vérben, szétcsapja a teret, kirobbantja fészekből a hunyt szemű időt. Hideg, meleg, ide, oda, oda és vissza, oda és vissza. Csak a cél, csak a cél, csak a cél. Csak a test.

TORKOLATTŰZ

Nem nő vagyok, csak eszköz. Láttam meghalni, meghalni, meghalni, mintha az ismétlés hihetőbbé tenné, láttam égő gyereket, letépett lábat, kínjában a karomba harapó haldoklót, tankot is füstölni. Fulladni, köhögni, elégni, kiégni, győzelem, győzelem. Nem.

Teszem, mert tehetem, tesztem, mert tudom ezt is. Lehet ölni, lehet, Isten engedi, nem kéri, de nézi, biztos sír, de le van szarva, az Isten le van szarva, őt ölöm meg, ha élém kerül, nem ő öl meg engem, túl fogom élni ezt. Túlélek, két év, túlélek, fél év, túlélek akkor is. Katona vagyok, katona. Tudok még nevetni, sírni már soha.

Ismétlés. Minden nap ismétlés. Ismételni az izzadság bűzét, ismételni a robbanást. Megsemmisítés. Így hívják. Fegyver vagyok, nem a homlokomhoz szorítom, előre célzok, megmondták, így kell, nem az égre, Istenre nem pazarlunk löszert, magunkra nem pazarlunk, ezek előttünk testek, a test csak célpont, ha mozog, ne mozogjon.

Üvölt minden, mégis csend van, tenger alatti csend. Ég minden, ha lövök. Vér van ilyenkor a fülben, eltöm, mint a lucskos tampon, eltömi az úrt. Belőlem is csorog a vér, a fekete üregből, ami vagyok. Élni, élni. Mintha az ismétléstől lenne igaz.

Nem igaz semmi. A semmi nem igaz. Az igaz csak, amikor rám fogják a fegyvert, és akarom. Amikor belém dugják a fegyvert, mert azt akarom, amikor torkomig ér, hátulról végig a gerincemen, fel a szemüregemig, elolvad a méhem, mert átdőf rajta, szétrobbannak a beleim. Kijön a fejem tetején, kiloccsan, mint az agy, kiló, mint a gránát, megint, megint, megint.

Áll a katona, mozog mögöttem, mit tudom én, ki az, csak fasza legyen, süljön el bennem, égessen ki, töltsön be, semmisítsen meg. Hátulról, mindig csak hátulról, állat vagyok, semmi vagyok, csak általa élek, nem kell kérdeznem, félnem, várnom, nem kell hinnem, csak lennem. Övé a bosszú. Eszköz vagyok, hát legyenek csak eszköz. Tarkólövés.

Kisüvít belőlem az úr. Ordít ki a számból, üvölt elő a gerincemből, sistereg ki a földet kaparó körmeim alól, sistereg, mint az égő tank, fáj, mint a láng a tüdőben, jó, mint lélegzetet venni egy halott felett, mi lobog át rajtam, miért? Nem kérdezem, hagyom.

Vörös István

BETEG ÁG ELÉGETÉSE, MIELŐTT A HIDEGFRONT IDEÉR

Levágott, száraz gesztenyefaág.
Amikor a gallyait darabolom, hevesen süt a nap.
Amikor a tűzrakóhoz hordom az ágakat, beborul.
Amikor meggyújtom a tüzet, csöpörészni kezd,
de a száraz levelek továbbadják
lelkeseződésüket a vékonyabb ágaknak,
és végül a rönk is dörmögve izzani kezd.
Neki kell vetkőzzek, közben az eső eláll.
Egy óvatlan pillanatban a tűz leégeti
a szemöldököm, összesen fölfelé kunkorodik
a szempillám is. A kézfejemen hamu,
szórszálak helyett. Ősszel ötven leszek.
A gesztenyefa még élő ágai zölden
bólogatnak fölöttem a közelgő viharban.